

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 756/2013-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. A., B., zastúpeného Advokátskou kanceláriou OV. s. r. o., B., konajúcou advokátkou JUDr. Z. O., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na zachovanie osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena zaručeného čl. 19 ods. 1, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a b) Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 S 296/2010 zo 7. marca 2012 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžd/25/2012 zo 14. mája 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. A. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. augusta 2013 doručená sťažnosť JUDr. M. A. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie základného práva na zachovanie osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena zaručeného čl. 19 ods. 1, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení

s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a b) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 S 296/2010 zo 7. marca 2012 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžd/25/2012 zo 14. mája 2013 (ďalej aj „rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa na krajskom súde domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, krajského dopravného inšpektorátu, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa a potvrdené rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Policajného zboru v Bratislave o uznaní viny sťažovateľa zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a v ktorom mu v tejto súvislosti bola uložená pokuta vo výške 40 € spolu s povinnosťou uhradiť trovy konania vo výške 16 €.

3. Vo svojej žalobe adresovanej krajskému súdu sťažovateľ *inter alia* namietal, že v správnom konaní, ktoré predchádzalo konaniu na krajskom súde, rozhodovala vo veci predpokladaná osoba a existovala prekážka spočívajúca v predbežnej otázke, ktorá bola podľa sťažovateľa rozhodujúca pre prípustnosť dôkazov, a teda pre rozhodnutie vo veci samej. Napokon sťažovateľ namietal konanie správneho orgánu, ktorý vo svojom rozhodnutí nedostatočne odôvodnil výšku udelenej pokuty, nezistil úplný skutkový stav veci a na základe toho vyvodil nesprávne právne závery. Krajský súd preskúmal zákonnosť rozhodnutia i postupu správneho orgánu a dospel k záveru, že boli v súlade so zákonom.

4. Sťažovateľ sa proti tomuto rozhodnutiu odvolal na najvyššom súde, ktorý sa stotožnil so závermi krajského súdu a rozhodnutie potvrdil.

5. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta konanie a rozhodovanie uvedených všeobecných súdov, ktoré podľa neho spočívali v rozhodovaní mimo medzí ním podaných žalôb a v potvrdení lživých výpovedí zasahujúcich policajtov ako dôveryhodných a spôsobilých byť dôkazom. Sťažovateľ tiež vyslovil nesúhlas s konaním najvyššieho súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie krajského súdu vo veci nenariadenia pojednávania s odôvodnením, že sťažovateľ nereagoval na výzvu podľa § 250 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ako aj zmätočnú časť rozhodnutia krajského súdu. Súdom vyčíta arbitrárne konanie, ignorovanie fyzikálnej skutočnosti a dôkazov.

6. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd pri predbežnom prerokovaní prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne o nej rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že postupmi a rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu boli porušené jeho základné práva podľa čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a b) ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V tejto súvislosti žiada, aby ústavný súd zrušil napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov a priznal sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie vo výške 15 000 €. V závere svojho návrhu na rozhodnutie požaduje, aby mu najvyšší súd nahradil trovy konania v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu, ako aj trovy právneho zastúpenia, a to do troch dní od právoplatnosti nálezu.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí senátu, a keďže pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že táto je zjavne neopodstatnená, rozhodol o jej odmietnutí.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

8. Ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil

(m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (II. ÚS 1/95). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, ale obmedzuje sa len na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

9. K námietke nevysporiadania sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými sťažovateľom ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov obsahujú podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov pre zákonné a spravodlivé rozhodnutie a ústavný súd nezistil, že by ich výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Ústavný súd sa z obsahu napadnutých rozsudkov presvedčil, že uvedené súdy sa námietkami sťažovateľa zaoberali v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutých rozhodnutí, ktoré súdy dostatočne odôvodnili a ktoré majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov a namietanými porušeniami označených práv [čl. 46 ods. 1, čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a b) ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru].

V súvislosti so žiadosťou sťažovateľa vysloviť porušenie základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti a na ochranu mena upraveného v čl. 19 ods. 1 ústavy ústavný súd vychádzajúc zo subsidiárnej právomoci ústavného súdu a opierajúc sa o doterajšiu rozhodovaciu prax ústavného súdu (napr. I. ÚS 130/93, I. ÚS 50/96 a I. ÚS 2/00) uzavrel, že v danom prípade sa nedá vyvodiť žiadna spojitosť medzi postupom všeobecných súdov a porušením čl. 19 ods. 1 ústavy. Všeobecné súdy vykonávaním svojich ústavne vymedzených právomocí vôbec nezasahovali a ani nemohli zasiahnuť do základného práva podľa čl. 19 ods. 1 ústavy, pretože porušenie nemôže nastať rozhodnutím štátneho orgánu, ktorým tento orgán uplatní svoju právomoc a ktorý koná s cieľom poskytnúť ochranu základných práv a slobôd účastníkovi konania.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa (návrh na zrušenie rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu, návrh na primerané zadosťučinenie, náhrada trov konania), keďže tieto sú viazané len na prípad, ak ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2013